

מיטתרי האורגניזם, ויהיו המהפכה עם תסביך אדיפוס ודאי גורם ללנין סיוטים בקיברו.

אפילו מבחינה סיגנונית, נקלע יאנקסו למבוי סתום. פעם היו סרטים יוצאיי-הדופן אות, סמל ומופת לקולנוע שונה: כל אחד מן הצילומים בסרטים אלה נמשכו דקות ארוכות, כשהמצלמה מבצעת אקרובטיקה מסובכת כל-כך, שאפילו בעלי-מיקצוע ותיקים נשארו בפה-פעור. המסות העממיות הסימליות שלו, משולבות בשירי-עם ובי תנועות המונים הנעים בציבועניות מופי לאה, היו ידועות היטב וזכו בהערכה כללית.

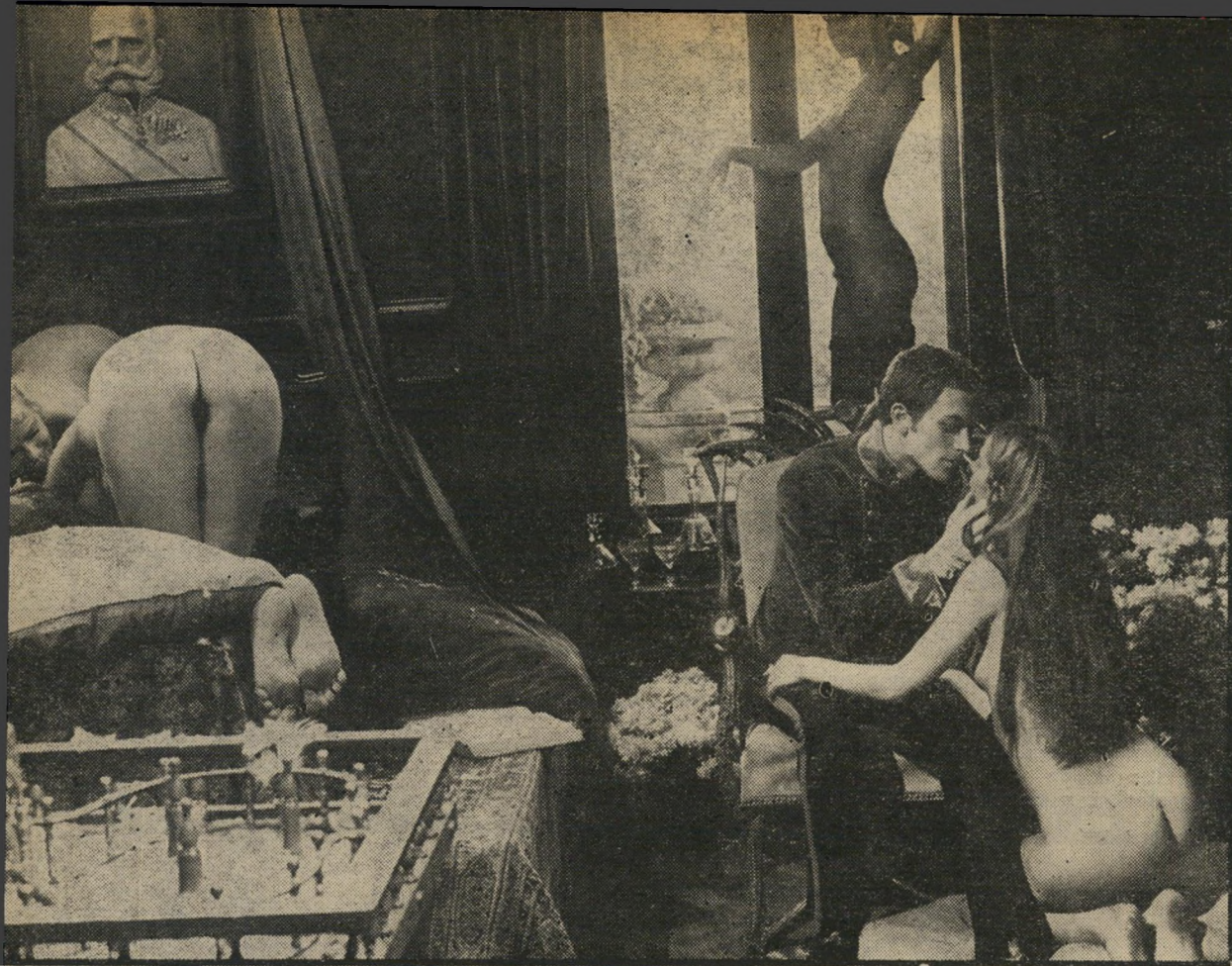

הכל עידום

בנות האצולה הבאות לארח חברה ליוש'העצר משתוללות בארמון כשהן משתלבות בעירום מלא באזורי הריהוט העתיקים של הבית. לעג לכל המסמל את ירושתו של פראנץ'יוזף.

מה שנותר בסרט זה, אשר אין בו לא מיגנון-הצילום של יאנקסו ולא העממיות של סרטי-העברו, הוא היופי החזותי. תמור נותיו, הגם שאינן אומרות הרבה כשהן מהוברות יחד, יפה כל-כך לעין, העמדת הדמויות לפני המצלמה ציורית כל-כך, עד שלמרות כמות העירום האדירה בסרט, הוא אינו פורנוגרפי אף לרגע, וברגעיו הטובים מוכיר אפילו ציורים קלאסיים גדולים. וילונות מתנפנפים בלוח, שדות מוריקים או ערפילי בוקר, משמשים כלים נפלאים בידי יאנקסו ליצירת אווירה, והוא מנצל אותם עד תומם. כך שגם אם אין לקח פוליטי חדש, בגירסה זו של מאייר-לינג בלי תחחונים, אפשר לפחות להתייבונן בה לשם הגאה אסתטית בלבד.

המשולש האצילי

כדי להמחיש את העובד דה שרק כאשר המעמד השליט יתבוסס בריקבון תבוא המהפכה, מציג יאנקסו אורגיה אינסופית, שבראשה מתהוללים השלושה — יורש'העצר רודולף

(לאיוש באלאשוביץ), ידידו הדוכס (פראנקו בראנצ'ארולי) וסופיה, אחותו של הדוכס (פאמלה וילורזי). אליהם מצטרפים ידידיהם, שכולם נטבחים באכזריות אחרי שכל גיבור מתנסה בחוויות מייניות עם גבר ועם אשה כאחד, כשדיוקנו של פראנץ'יוזף משקיף.